

[Johan Philipsen]

Derpå vil jeg gerne et øjeblik vende mig til den anden halvdel af forespørgslen, og det kan gøres meget kortere. Om den anden halvdel af forespørgslen, de fysiske blokader, har jeg kun følgende bemærkninger: det emne er jo blevet drøftet meget i folketinget i de senere år, og det er min opfattelse, at den dagsorden, som et stort flertal her i folketinget, herunder også forespørgerne, vedtog den 4. juni 1976, satte tingene på plads. Denne dagsorden må fortsat efterleves, og venstre konstaterer med tilfredshed, at regeringens chef heller ikke forestiller sig noget andet.

Palle Simonsen (KF):

Der er som allerede nævnt 2 hovedtemaer i denne forespørgselsdebat: for det første spørgsmålet om misbrug af adgangen til faglige møder og for det andet spørgsmålet om en mere effektiv bekæmpelse af fysiske blokader.

Om det første emne vil jeg sige, at forespørgslen jo er fremsat på et tidspunkt, hvor vi oplevede en af de overenskomststridige nedlæggelser, nemlig buskonflikten, medens vi har mulighed for at gennemføre debatten i dag, uden at vi i hvert fald kender til nogen særlig omfattende overenskomststridige konflikter, og det skulle faktisk gøre det muligt at diskutere tingene på en saglig og fornuftig måde, idet vi ikke er prægede af, at der er en eller anden akut situation, der skal løses. Jeg tror også, det vil være vigtigt – og det skal jeg vende tilbage til senere – at folketinget prøver at se på de bredere perspektiver omkring denne sag og ikke de enkelte konflikter, men altså det, samfundet kan blive ramt af i de kommende år. Det er i virkeligheden et generelt alvorligt problem for det moderne demokrati, vi diskuterer i dag.

Vi har, som det også har været nævnt af statsministeren, en arbejdsretslovgivning, der er udarbejdet i samarbejde mellem – og det vil jeg gerne sætte en streg under – det private arbejdsmarkeds hovedorganisationer, nemlig Dansk Arbejdsgiverforening og LO, og som senere er vedtaget af folketinget. Det er en god arbejdsretslov, men jeg tror, man må erkende, at denne arbejdsretslov har det som så mange andre gode love, man har gennemført i folketinget, at det undertiden viser sig, at den er for god til menneskeheden, at det undertiden viser sig, at vi i virkeligheden ik-

ke rigtig kan leve op til de meget ambitiøse intentioner, der ligger i en sådan lovgivning.

Jeg synes nok, statsministeren forenkler problemerne for meget i sit svar til forespørgerne, når statsministeren bl. a. begynder at stille tal op for, hvordan udviklingen har været med hensyn til faglige møder eller overenskomststridige konflikter, og ligesom kan konstatere, at der er en nedgang, så det er nok ikke så slemt. Nu skal jeg ikke anvende begreberne kvantitet og kvalitet i denne forbindelse, men bare sige, at det afgørende vel ikke så meget er antallet af konflikter, som det er typen af konflikter, og hvordan disse konflikter rammer. Jeg synes egentlig ikke, at de tal, som statsministeren har fået fra Dansk Arbejdsgiverforening, er så forfærdelig interessante. Man må vel nok konstatere, når man ser på det private arbejdsmarked, at man dér måske i virkeligheden efterlever arbejdsretslovgivningen bedre end alle andre steder. De konflikter, vi har set i de seneste år, hvor små grupper har foretaget arbejdsnedlæggelser med stor virkning for samfundets borgere, har været uden for det private arbejdsmarkeds regie. Det, man hører om fra det private arbejdsmarked, er problemer, man løser, af den simple grund, at man er mere veldisciplineret på det private arbejdsmarked, end man har set i de seneste år på en række punkter inden for offentlige institutioner.

Der er andre, der har nævnt metalarbejderforbundsformandens tale på 1. maj dagen. Jeg synes også, den er meget interessant, og jeg har taget et referat med fra Frederiksborg Amts Avis fra den 2. maj, hvorfra jeg vil citere et par ting fra Georg Poulsens tale. Han siger:

»Jeg har altid gennem min faglige og politiske tilværelse lært, at når man skulle konflikte, drejede det sig om at ramme den kapitalistiske arbejdsgiver.«

Og Georg Poulsen siger videre, at de konflikter, vi har set, er »strejkende børnehavepædagoger, chauffører, radiojournalister, skolelærere og læger . . . Er det mod kapitalisterne, de strejker? Nej, det er de svage, der rammes.

Hvem er arbejdsgiverne i de forhold, jeg har omtalt? Det er jo borgerne i dette land.«

Jeg er ikke enig i alt, hvad Georg Poulsen siger, men jeg giver Georg Poulsen ret i den måde, han stiller problemet op på. Den må-